



JANE
BLOSSOM

ZA HRANICÍ
ČASU

young adult
romantasy



ZA HRANICÍ ČASU

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Jane Blossom, 2026
Cover © Linda Bulíčková | Noeran, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7055-7 (pdf)

JANE BLOSSOM

ZA HRANICÍ ČASU



Pro všechny snílky, kteří stále věří
v pravou lásku, jež přetrvá staletí.
Nikdy s tím nepřestávejte.

Prolog

„Jsem připravená sklidit, co mi budoucnost přinese. Co si přeju, se vyplní,“ opakovala si tiše své afirmace v naději, že se uklidní. Dělalala to pokaždé, když mířila na pohovor. Ne že by jí manifestace u předchozích pokusů nějak pomohla, tentokrát to ale odmítala vzdát. Tohle místo na ni totiž dýchalo vším, co milovala. Mělo v sobě tolik historie, že by se jí mohla zabývat do konce svých dnů, a stejně by ji všechnu nestihla pojmout.

Pod spletcem hnědých vlasů jí stékal pot. Byly natolik husté, že nyní, uprostřed podzimu, působily jako nepropustná teplá deka. Stahovala si je, přesto však pár zvlněných pramínek rámovalo její kulatý obličej, díky kterému vypadala vždy o něco mladší, než skutečně byla. Dnes jí to však na statečnosti nepřidávalo. Pátý pokus. Snad už bude úspěšný.

Zaměstnání se po ukončení studia snažila sehnat už několik měsíců. A tohle se zdálo být naprosto dokonalé. Asistentka kurátora muzea, které navíc sídlilo v univerzitním městě, takže měla možnost sehnat i dostupné bydlení. Společný podnájem se studentem by pro ni nebyl novinkou. Nebylo to tak dlouho, co sama byla jednou z nich.

Tohle zvládneš, připomněla si. Znovu ucítila, jak jí z nervozity po kůži sklouzl pot.

Stehna se jí lepila k sobě a ona si mohla jen hubovat za to, že si nevzala silonky. Její oblé křivky, na které si za těch dvacet šest let svého života už zvykla, jí právě v takových momentech lezly příšerně na nervy. Hubené holky nemusely řešit odřené vnitřní strany stehen i z tak nezábavných aktivit, jako byla obyčejná chůze.

Snažila se zhluboka vdechovat podzimní vzduch. Měkký hnědý svetr, který si ráno vzala, jí dodával pocit pohodlí a bezpečí.

Teď, nebo nikdy. Vzhlédla k budově muzea a vykročila kupředu.

Ten jeden jediný drobný krůček vpřed však spustil řadu podivných věcí.

V hrudi se jí náhle rozlila tíseň, která jí působila až fyzickou bolest. Něco v nitru ji znepokojovalo mnohem víc než blížící se pohovor. Jako by jí hrud' někdo omotal provazem a začal za něj najednou tahat.

Hmatatelně ten provaz cítila. Natolik, že jí to bralo dech. Dusil ji. Byl hmotný, a přesto nikoli. Dráсал do krve, ale nedal se uchopit. Bolest, kterou způsoboval, připisovala při čtení knih zlomenému srdci. Tohle ale bylo od pouhých představ na míle vzdálené.

Ten pocit byl jako nějaké zvrácené dějá vu. Byl drastický a rezonoval jejím srdcem. Bolestně ji drtil svou vahou.

Jenže to nebylo možné. Nikdy ještě nebyla zamilovaná. Žádný muž se nevyrovnal těm, o kterých četla. A už vůbec ne tomu, o němž se jí občas zdálo. Jenže to byly knihy a sny, jen nehmatatelné představy. Nic takového by jí nemělo lámat srdce. *Tak proč právě teď nemůžu dýchat? Co se to proboha děje? Mám snad srdeční příhodu?*

Do očí se jí hrnuly slzy a ruka jí vyletěla k hrudi. Stiskla místo, kde se pod vrstvami měkcoučké vlny skrývalo její srdce. Zdálo se roztržité, ale i tak vnímala jeho rázný tlukot.

Dýchej! nařídila si.

Zavřela víčka a na řasách jí ulpělo pár vlhkých krůpějí slz. *Co se to jen děje?* Líčka jí zrudla námahou. Cítila, jak jí vítr vehnal do tváře čerstvý vzduch. Spolu s ním se na nebi objevily nové mraky a na obličej jí dopadly táhlé stíny. Zachvěla se.

Do plic jí pronikly pachy okolí. Hnijící listí popadané z podzímem obarvených stromů. Bláto. Avšak i svěží vzduch po dopoledním dešti. Mezi tím vším byly ale i jiné vůně. Tak lákavé, temné a mučivé, že ji téměř pohltily. Cítila kvalitní papír, akrylové barvy, dřevité tóny parfému a vůni čerstvě vypraného ložního prádla. A v tom všem se ukrývala dávno zapomenutá vzpomínka.

Pod zavřenými víčky zahlédla rošťácký úsměv s dolíčky. Bolest zesílila a tentokrát se jí dostala až do spánků. *Možná to je mozková mrtvice?*

Otevřela oči, které se jí ještě leskly slzami. *Co to bylo?!* rozhlédla se hbitě kolem sebe. Svět jako by náhle zpomalil. Bolestně zalapala po dechu, než ho ztratila úplně.

Lidé se kolem ní jen míhali, a přesto jí všechno přišlo jako ve zpomaleném filmu. Dívka s měděnými vlasy pijící horký nápoj z kelímku s reklamou na nedalekou čajovnu. Vedle ní elegantní mladý muž v dlouhém černém kabátu hledící kamsi do dálí. Děti běžící sem a tam spolu s krátkonohým korgim. Různě upravení muži i ženy jdoucí po stejné cestě jako ona, ať už tím, či oním směrem.

Vehementně se rozhlížela, jak se snažila naleznout to, co ji tolik znepokojovalo. Mohl za to snad ohromný javor, který se nad ní tyčil a vrhal na ni stín? Jeho listí už se teple

červenalo. Provaz kolem její hrudi se utáhl ještě silněji a sevřel ji s novou naléhavostí.

Lidé kolem ní dál chodili a ona vnímala, jak jí tep pulzuje až ve spáncích. Dech se jí krátil. Měla pocit, že brzo omdlí, ale nikdo o ni ani nezavadil pohledem, i když byla bledá jako stěna.

Pak se stala další podivná věc.

Pomalý, pravidelný krok. Dlouhý béžový kabát vlající v jemném větru. Široká ramena, mírně skloněná k zemi.

Před otevřenýma očima zahlédla další vzpomínku. Zlatavě blond vlasy, které pročesává prsty. Pevné ruce, jež ji drží v teple a bezpečí. Knihy a obrazy. Anděl. Zdánlivý sen ze zapomenuté minulosti.

Zvedla bradu, aby spatřila jeho tvář. Bylo však příliš pozdě. Její mysl uvízla v tom zpomaleném filmu, přestože čas kolem ní plynul přirozeně dál. Zhlédla světlou hřívu zvlněných vlasů. Ruce zaražené v kapsách kabátu. Každý krok, který udělal směrem od ní, byl jako rána kladivem do spánek. Odcházel od ní pryč. Následovala ho pohledem tak usilovně, že zapomněla mrkat. Barvy kolem něj bledly. Oči ji začaly pálit, až to její víčka donutilo k pohybu. Když se tak stalo, byl pryč. Zamrkala znovu a pak ještě jednou.

Zalapala po dechu. Provaz kolem její hrudi najednou povolil, ale nezmizel. Cítila, kam se jeho konec napíná. Jako vodítko, které štěněti ukazuje, kde je jeho pán. Tahání za smyčky kolem jejího srdce ji přinutilo znovu vykročit kupředu. V hlavě měla naprosté prázdno. Jediné, co cítila, bylo, že jde správným směrem.

Nohy ji samy nesly ke vchodu do muzejní budovy. Na hlavní důvod, proč tu je, ale zapomněla. Kráčela prostory, které se jí zdály tak známé, až by skoro přísahala, že už

zde někdy byla. Rozum jí ale připomenul tu prostou skutečnost: dnes místní muzeum navštívila poprvé.

Boty jí měkce dopadaly na podlahu a její krok se rozléhal až k vysokým, klenutým stropům. Obrovskými vitrážovými okny na ni dopadalo lámané sluneční světlo. Šla dál. Srdce jí v hrudi bušilo, ale ten provaz kolem něj jí nedovoľoval ustoupit ani o krok stranou. Naváděl ji jako maják.

A pak ji navštívila další podivnost.

Stála v místnosti, která byla na jeden jediný obraz, jenž v ní byl, příliš velká. Možná by byla příliš velká i pro deset podobných, a přesto tu byl jen on. Vyjímal se na něm temný interiér gotické katedrály a zasazený byl v nádherném zlatě zdobeném rámu. Ve spleťtité hře světla a stínu se nedalo rozeznat, zda se jedná o nějakou slavnou budovu, nebo to je smyšlené místo jakéhosi nadaného umělce.

Zkoumala vyobrazené pásy světla. Vskutku působivá práce. *Jaký to nádherný den na zachycení takového díla*, povzdechla si nad tou krásou. Jenže pak si všimla něčeho podstatného, na co by neměla ve svém oboru zapomínat. Hledět do stínů. To nejhezčí se totiž často ukrývá v temnotě.

Režný provaz se kolem jejího srdce znovu utáhl. Byla čemusi na stopě? Natáhla ruku k popraskané malbě, ale prsty se jí zdráhaly dotknout. Shlédla na štítek, kde by měl stát název díla spolu se jménem autora. Byl však prázdný.

„Co to?“ rozezněl se prázdnou místností její tichý, zmatený hlas. Žádné neznámé dílo si nezasluhovalo takový prostor v galerii muzea jen samo pro sebe – tvářilo se sice jako gotické, ale dle použité techniky do této doby zajisté nepatřilo. Z té éry byli autoři sice často neznámí, jejich díla však nikoli.

Tuhle myšlenku si rozhodla uložit pro pohovor s kurátorem, na který si právě znovu vzpomněla. Proč ji nohy

zanesly právě sem, když ji čeká tak důležité setkání? Co jí ta bolest v hrudi chtěla říct? Na její zašeptanou otázku však nikdo neodpověděl. A její mysl zaplavila hromada dalších.

* * *

O dveřní trám se ramenem opíral vysoký muž. Čelist měl napjatě staženou a jeho nečitelný výraz a sečtělé oči se ukrývaly ve stínu světlých vlasů. Kravatu měl po cestě do práce ještě lehce pomuchlanou a povolenou. Tiše hleděl na ženu stojící u jeho nejmilovanějšího díla.

Bál se pohnout, byť jen o jedinou píď. K smrti dychtivý jen doufal, že ho konečně našla – jeho smrt. Jenže po tak krátké době by to nemělo být možné. Čekal ji nejdřív za padesát let. Nemohla to být přece ona. Přesto dál visel očima na jejích prstech tančících těsně nad plátnem.

Poznával ji. Sledoval lesk jejích vlasů ve světle vitrážového okna, které se nacházelo vysoko u stropu. Zlatavá záře tančila po jejích křivkách stejně jako jeho bouřkově šedé oči. Tiše, mělce se nadechl, aby promluvil. *Poznala by své pravé jméno?*

Se zorníčkami doširoka roztaženými naváděl každý její další pohyb. Prsty měl pevně semknuté v pěst. Možná že kdyby sebral odvalu k ní vykročit, byl by u ní včas. Po této myšlence se jeho tělo bez zaváhání vrhlo jejím směrem.

Přesně v momentu, kdy se mladá žena dotkla dvou milenců zachycených ve stínech při společném polibku, však už věděl, že nemá čas k ní doběhnout.

Prohnula se v bedrech a hlava se jí zvrátila dozadu. A pak už se místností nesl jen zvuk toho, jak se její tělo řítilo k zemi, spolu se šuměním vod magie.

I. ČÁST



*Povím vám příběh prvý,
o muži, jenž smáčel zem krví.
Rozdával smrt, tak mu život dali.
Chtěl lásku, tak mu ji vzali.
A když bohy o smilování prosil,
mstili se, že lidi jako trávu kosil.
Na hraně života našel lásku,
v pohledu smrti objevil krásku.*

★ 1 ★

„Slečno Dawsonová, už zase jdete pozdě!“ zamračil se profesor Brown na dívku ve vínové školní uniformě a proše-divělé obočí se mu svraštilo do hluboké vrásky.

Profesor byl mezi všemi extravagantními uměleckými vyučujícími tím nejusedlejším, nejklasičtějším a nejnudnějším. A právě proto ho Sharleen tak zbožňovala. Jeho styl byl jedinečný. Kdykoli ho viděla malovat či rekonstruovat obrazy, vnímala v něm kouzlo dávných mistrů. Možná to ale bylo jen prastarou atmosférou školy, ve které studovala.

„Moc se omlouvám, pane profesore. Potkala jsem na chodbě vašeho asistenta a –“ snažila se dívka o vysvětlení, jenže profesor ji jediným pohledem umlčel.

Nedostala tak vůbec šanci říct, co se stalo. Že měl mladý asistent ruce plné tubusů s obrazy, div mu nepopadaly na zem, a ona že mu mile nabídla svou pomoc. Nebo že urazil její jemné ručky, které by se prý neměly snažit dělat jeho práci. Dokonce ji nazval urputnou, protože se snažila ukořistit aspoň část jeho nákladu.

★ ★ ★

„No tak, nebuďte tak tvrdohlavý. Nechte si pomoci,“ naléhala na něj. Asistent si ji jen od hlavy až k patě prohlédl a zamračil se. Jeho bouřkově šedé oči zanechaly na jejím těle zvláštně chladnou stopu.

„To vy jste ta tvrdohlavá, slečno,“ upozornil ji. Jenže ona dneska neměla náladu se dohadovat, a tak se znovu natáhla, aby mu vzala alespoň jeden či dva tubusy. On před ní však ustupoval a ladně manévroval chodbou jako ten nejlepší tanečník, jakého kdy viděla. Byl to prostý venkovan, měl však eleganci mužů z její společenské vrstvy.

Ona sama tak ladá nebyla, spíš naopak. Poskakovala za ním jako postřelená srna a snažila se zachytit jeho paži, aby ho udržela na místě, zatímco by si od něj přebrala část nákladu. Místo toho se ale zřítily na zem.

Uskočil před ní tak rychle, jako by nechtěl, aby se ho jakkoli dotkla. Skoro to vypadalo, že snad má lepru.

Zatímco hleděl na její nataženou ruku, ona se řítily k zemi jako právě podřatý strom. Bylo jasné, že do zítřka se jí na nohou vybarví pár ošklivých modřin.

Potom tvrdohlavě trval na tom, aby šla na ošetřovnu. S kamennou tváří jí zastoupil cestu do učebny, a přitom se jí ani pořádně nepodíval do očí.

Sharleen byla vytočená téměř doběla z toho, že se kvůli němu tak zesměšnila a ještě zdržela. Nebylo jí přece pět, aby se trápila kvůli drobně odřenému koleni. Vždyť by si toho ani nevšimla, kdyby ji na to neupozornil. I když to přece jen byla trochu vysoká daň za to, že chtěla být na někoho hodná. Zvláště když už musela spolknout pýchu kvůli jeho předchozím netaktním poznámkám a chtěla zkusit být přátelská. Co z toho teď měla?

„Nevím, co na něm, vy děvčata, vidíte, ale věřte mi, že tenhle mladý muž je skutečně pod vaši úroveň,“ zabručel na ni profesor způsobem, kterým jí náležitě připomněl starý původ její rodiny, ale i bohatství, jméno a vůbec vše, co z Dawsonových dělalo Dawsonovy. Ztěžka vydechla.

Nebýt zároveň jisté otcovské něhy v jeho hlase, nejspíš by se mu odvážíla povědět, že jediné, co plánovala s tím mladým pomocníkem dělat, byl dost pečlivý nácvik vázání oprátky kolem jeho krku, aby ho mohla s radostí sprovodit ze světa. Nebylo to totiž poprvé, co po interakci s ním litovala všech svých životních rozhodnutí.

Kéž by si ta slova prošedivělý profesor nechal pro sebe. Jenže jeho varování patřilo i ostatním dívkám ve třídě, které se začaly nespokojeně ošívát na židlích. Na Sharleen ale měla jiný dopad.

Zatímco se spolužačky ostýchaly podívat se profesorem směrem, její tvář postupně rudla. Brzy měla obě líčka červená jako ta nejzralejší jablka. Sharleen se nezmohla na žádný odpor, jen sklonila zrak ke svým pohodlným černým lakovkám a nutila se v klidu dýchat.

Zapuzená zradou vlastního těla se došourala ke své pracovní ploše a posadila se na místo. Chopila se širokého, ale jemného štětečku a ostřížím zrakem zkoumala drobné prasklinky na zlatě natřeném mohutném rámu. Její současný projekt.

Akademii ho věnovala rodina ještě bohatší, než byla ta její. Kolovaly fámy, že šlo o rod šlechtického původu. Pro Sharleen to byl ale jen další poničený poklad, se kterým lidé neuměli naložit, a tak ho věnovali škole, aby měli mladí umělci a restaurátoři na čem trénovat. Peníze – bůh moderního světa. Neživý aspekt, který však hýbal i jejím životem. Ještě aby se tak pídila po tom, který boháč si tak

krásný a cenný rám dovolil zdevastovat. Byl by to jen další adept na kravatovou oprátku.

„Já mu dám. Prý že se mi líbí. Nalila bych mu do očí louh, kdybych ho v tu chvíli měla po ruce,“ mrmlala si dívka sama pro sebe, zatímco štětečkem odhalovala jeden nedostatek za druhým. Už na rámu pracovala několik týdnů, a pokrok byl stále takřka mizivý. Nejhlubší praskliny ve dřevě už zaplnila kvalitním tmelem ve správném odstínu a zbrousila ona místa dohladka. Zlatý poprašek ze staré kovové barvy spolu s drobnými pilinami odhalily nové nedostatky – odřená místa v elegantních oblinách dřeva. Už jen pohled na ně Sharleen bolel. Sama moc dobře takové šrámy znala.

A kdo za ně dnes mohl? Vztek jí dodával nový zápal do práce. I tak se ale bála opravy ulámaných částí dřevěného reliéfu, které bude muset sama vyřezat, vytvarovat, nalepit a napojit na rám tak precizně, aby se nedalo nic poznat.

Praktikování jinak nudného studia se stalo její vášní. Jen chvíli se věnovala práci a svět kolem ní přestal existovat. Nebylo proto překvapením, že si nevšimla, když pomocník profesora Browna dorazil do výuky s téměř hodinovým zpožděním. Spolu s ním se přes přítomné studenty přelila zvláštní atmosféra. Nebyly to jen dívky, kdo od něj nemohl odtrhnout oči.

Věčně rozčuchané vlnité vlasy v barvě medu. Chladné šedé oči s tajemným, pronikavým výrazem. Imponující vzhled, díky kterému mnozí přehlíželi jeho obnošené oblečení. Nemohl mít moc peněz. Kalhoty měl sice dobře vyžehlené, ale příliš seprané. To samé platilo o košili, kterou se marně snažil napodobit drahé uniformy místních studentů.

Do místnosti přinesl jako svátost srolované křehké plátno schované v obalu.

Velké množství studentek se přestalo věnovat práci a zpoza svých stojanů se oddávalo romantickým snům. Nazývaly ho padlým andělem – prý kvůli těm smutným očím, které se zdály být mnohem starší než jeho tělo. Jiné prostě říkaly, že má starou duši, a tím pádem bude zajisté úžasný gentleman. Na akademii nebyl studentem ani zaměstnancem, jen placeným asistentem pana Browna. Nikdo o něm skoro nic nevěděl, protože neměl mezi místními žádné přátele. Byl pro všechny záhadou a to mu dodávalo na atraktivitě.

Podle Sharleen na něm ale nic tak zvláštního nebylo. Tedy kromě jeho talentu probouzet ve spolužačkách nejvyšší stupeň naivity. A pak že naivní hlupáky dělají z lidí romantické novely. Ji téměř od prvního okamžiku, kdy ho poznala, jenom vytáčel.

Bouřkově zbarvené oči si ale nikoho nevšímalý. Možná jen na pár milisekund zabloudil jeho zrak konkrétním směrem, jinak muž ale zarputile hleděl přímo před sebe, jako by sám sobě nedovoloval podívat se jinam. To byli všichni ti boháči tak hluboce pod jeho úroveň?

Tvář si držel bez výrazu a s něhou, jakou by jiní dospívající muži ukládali svou milou do peřin, položil složené plátno na profesorův stůl. Jemnými prsty ho pomohl staršímu muži rozbalit a oba na něj jen mlčky několik dlouhých minut hleděli. Žáci natahovali krky, jak jen mohli, aby zahlédli, co se na něm ukrývá. Ani šoupání židlí však nepřimělo Sharleen odtrhnout se od své práce.

„Je to...?“ nedokázal profesor samým obdivem ani dokončit otázku. Jeho mladý pomocník ho ale evidentně pochopil. I bez studií na prestižní škole byl profesorem nejlepším asistentem. To byl také jediný důvod, proč se tu motal.

„Ne, bohužel. Pouze velmi zdařilá kopie,“ povzdechl si blondák bolestně.

„Jaká škoda. Slyšel jsem, že originál shořel, pořád ale neztrácím naději,“ pousmál se smutně pan Brown a s láskou v očích si obraz dál prohlížel. Mladík vedle něj dělal to samé, rty u toho měl však pevně stažené do přísné linky a přes sečtělé oči mu přelétaly stíny. Když je od plátna konečně zvedl, jeho zrak přistál na dívce, která byla jako jediná zcela ponořená do své práce.

Sledoval pohyby jejích krátkých, ale šikovných prstů. To, s jakým odhodláním v očích se věnovala rámu – kostře díla, kterou by mnozí považovali vedle samotné malby za podřadnou. Až na ni. Její spolužáci by se tak nepodstatného projektu ani neujali.

Dovolil si na ni hledět jen pár vteřin, víc ne.

Třikrát. Smrt ho navštívila už třikrát. Počtvrté už tu samou chybu neudělá.

Zhluboka se nadechl a zadíval se zpátky na svého nadřízeného. Pobavila ho myšlenka, že to profesor je mezi nimi dvěma mladíkem.

„I když to není originál, měl by dostat šanci na opravu. Na několika místech je natržený a v jiných se už drolí barva. Samotné plátno je ale v pozoruhodně dobrém stavu. Navíc mám dojem, že v tomto místě,“ ukázal do temné části obrazu, která vlivem slunečního světla, oxidace olejů a času ještě více ztmavla, „se schovává nějaký detail, který kvůli špatnému zacházení už není téměř zřetelný.“ Pronesl to až příliš učeně na někoho, komu ještě nemělo být ani devatenáct let.

Pan Brown ho považoval za mimořádný talent, a právě proto u sebe nabídl chudému chlapci práci. Nikdo, až na blondatého mládence samotného, netušil, kde stojí

pravda. Dobročinnost v jeho prospěch pro něj byla víc než úsměvná.

Profesor se zamyšleně zamračil a pak se rozhlédl po třídě. Tolik nadaných studentů, ale nebyl tu téměř žádný, kterému by tak vzácné dílo svěřil. Byli tak dychtiví po úspěchu, že neoceňovali hlas, který k nim z umění promlouval.

Zadumaně si prohmatával krk a jednoduchým gestem vybídl asistenta, aby plátno znovu opatrně sroloval a uklidil do tubusu, ve kterém ho přinesl. Pokud chce obraz zrestaurovat co nejdříve, bude potřebovat více párů rukou.

„Pomůžeš mi ho zrestaurovat ty sám,“ rozhodl šedovlasý pán. „A slečna Dawsonová nám po vyučování také přispěje svým časem,“ pronesl už o poznání hlasitěji, aby si získal pozornost mladé studentky. Ta v reakci na své jméno překvapeně zamrkala a zvedla hlavu.

„Co prosím?“ stočila k němu Sharleen oči. Na kulatých tvářích měla šmouhy od prachu a barvy, což profesora přimělo si nad ní znaveně povzdechnout. Mrhala svou pílí a talentem na něco, co nebylo tak důležité. Jen ona si pro svou ročníkovou práci mohla vybrat restaurování rámu, zatímco ostatní se málem poprali o vzácné kousky obrazů, které škole věnovali štedří mecenáši.

„Budete mně a panu Cageovi po vyučování pomáhat restaurovat tento obraz,“ zopakoval jí a poklepal na tubus na stole. Dívka znovu nechápavě zamrkala a přelétla pohledem z profesora na mladíka a zase zpět. Doteď nevěděla, jaké má asistent příjmení. Vlastně neznala ani jeho jméno, i když ho pravděpodobně zaslechla už nejméně stokrát. A bylo jí to jedno. Kdokoli, kdo její křivky nazývá barokními a myslí si, že ji tím neurazí, si nezasluhoval její pozornost. Prý to byl kompliment. To sotva.

„To má být trest za to, že jsem přišla pozdě?“ nechápala. Proč by ji tu nutil být ještě po vyučování? Už tak trávila mnoho volných chvil restaurováním toho rámu. Neměla čas se věnovat ještě dalšímu projektu, pokud chtěla tento ročník úspěšně dokončit.

„Ne, slečno Dawsonová,“ odpověděl jí profesor. Snažil se znít klidně, ale v hlase měl jisté ostří, které jasně značilo, že odmítání nemá smysl. „Je to praxe navíc a ta je jen za odměnu. Vy a pan Cage budete každý den od sedmnácté do dvacáté hodiny vypomáhat u mě v ateliéru,“ oznámil zkrátka.

Sharleen už se nadechovala, aby pronesla nějakou námitku, to už se ale třídou neslo nespokojené hučení. Šepot o tom, jak si to ta zbohatlická nána nezaslouží. Že jí profesor jen nadřžuje. A proč by měla zrovna ona spolupracovat s někým tak znamenitým, jako je mladý pan Cage?

Dívce opět zrudly tváře, tentokrát ale nešlo o stud. Cloumal s ní vztek. Vlastně ani netušila, proč ji jímá ohledně toho blondáka taková zlost. Lidé kolem jí už způsobili větší křivdy, a přesto to byl právě on, koho nemohla vystát. Zatínala čelisti, až ji svaly samým napětím bolely, a vraždila ho pohledem. V představách ho znovu škrtila kravatou, kterou měl ležérně povolenou na hrudi. Prsty mu svírala ohryzek a jeho teplá kůže ji pálila do věčně studených rukou. Každý instinkt v těle ji nabádal, aby se ho jakýmkoli způsobem zbavila.

Asistent k ní opět stočil zrak, jako by její niterní agresivitu vycítil. Srdce jí poskočilo a tváře zrudly ještě o něco více. Věděla, že jí nemůže číst myšlenky, ale i tak se za ně náhle styděla. Dlaně měla v představách stále rozprostřené na jeho krku, ale teď ho jimi táhla blíž k sobě. Natolik blízko, aby ho mohla políbit. Ukradnout si zakázaný polibek

dříve, než je někdo přistihne a obviní ho, že ji zostudil. Měla pocit, že se topí. Polil ji chlad a všechny chlupy na těle se jí naježily. Rozbolela ji hlava.

Poděšeně zamrkala. Cage se už koukal jinam. Zdálo se, jako by se jejím směrem nikdy ani nedíval. Podobně pomíjivá byla i ta představa, která se jí zrodila v mysli. Kde se tam vzala? A proč by ji mělo proboha zostudit pouhé políbení? Vždyť...

Protřela si bolavé spánky a nevědomky si prach z barvy rozmazala ještě více po obličejí. *Čteš moc knih z minulého století*, napomenula se v mysli. Pro ni byla taková láska už dávno mrtvá. Poslední Romeo zemřel pro svou Julii už před stovkami let. Zůstali už jen duchové umění, kteří o jejich ničivém citu stále vyprávěli.

★ 2 ★

Jen pět minut. Přesně tolik času Sharleen po všem učení zůstalo, aby si mohla v poklidu číst po boku své dobré kamarádky, jediného člověka, který tu za něco stál, než se musela vypravit do harampádím zavaleného studia profesora Browna. Nešlo vlastně zase o takovou veteš, jak profesorovy předměty v duchu nazývala. Jenže když jí nedovolí ani dočíst, zda lord Brompton přežil gentlemanský duel, či ne, nehodlala tomu říkat jinak.

Výmluvně protočila oči a frustrovaně zavrčela, čímž si vysloužila káravý pohled knihovnice sedící u svého stolu dobrých pět metrů od nich. Knihovnice měla tvář částečně osvícenou zelenou lampičkou, která byla pro místní knihovny typická. Světlo z ní zvýrazňovalo její vrásky, a ona tak působila starší a děsivější, než skutečně byla. Sharleenině kamarádce Ruby se otřásala ramena v tichém smíchu a měděné prstýnky vlasů jí vesele poskakovaly kolem srdčitého obličejce.

Pro Sharleen byla v tomhle chmurném podzimu střípkem léta. Její lískově hnědé oči se zelenými flíčky se na ni vychytrale šklebily a nos potřísněný kapičkami pih pobaveně krčila. I s takovým výrazem ve tváři jí to ale ve vínové uniformě náramně slušelo.

Ruby byla vším, čím ona ne. Divoká. Hlučná. Plná energie. Uměla říkat ne a projevit svůj názor. Neměla věčnou touhu vyhovět druhým nebo se jim zavděčit. Byla jako oheň, který doplňoval poklidné hluboké oceány Sharleeniny duše. Občas bylo ale velmi náročné a únavné s ní vycházet. Hlavně když u ní hledala pochopení ve chvílích, jako byla tato. Byla totiž často se vším rychle hotová a málokdy na něco měnila názor.

„Nesměj se mi,“ artikulovala Sharleen jejím směrem, aniž by vydala jedinou hlásku, a vyčítavě na ni kulila oči. Chtěla jen špetku empatie, nic víc.

„Jen si to užij, sluníčko. O ateliéru pana Browna básníš už od prváku. To ti přece nezkazí ani nikdo tak roztomilý jako náš školní anděl,“ popichovala ji kamarádka. Už od konce vyučování měla Sharleen pocit, že neslyší nic jiného. Anděl, jen samý anděl. Kdyby se méně ovládala, zařvala by na ni, že mladý pan Cage rozhodně není žádné mytické stvoření s křídly a svatozáří. Možná tak nějaké s rozeklaným hadím jazykem. „Jen si vezmi, jak se ti soukromá praxe u něj bude vyjímat v přihlášce na univerzitu. Navíc ti bude aspoň polovina lidí závidět, že se smíš dívat na to sladké mužské stvoření déle než ostatní.“

„Elizabeth,“ zavrčela Sharleen na kamarádku nespokojeně. Jen málokdy ji oslovovala druhým jménem. Sama by vraždila, kdyby ji někdo oslovil tím jejím, ale Ruby k tomu svému žádné výhrady neměla.

„Marino?!“ nadzvedla zrzka obočí. Sama nepatřila do blondákova fanklubu. Byl pro ni spíš hodně nešťastným školním fantomem. Nerozuměla ale, proč má zrovna Sharleen takovou averzi k tomu, trávit s ním čas. Vždyť tam bude i profesor, takže by si na ni sotva něco zkusil. Ostatně, nic takového by nedovolila ani žádnému ze spolužáků.

Sharleen samu sebe nepovažovala za negativního člověka, ale kvůli těm nedávným událostem měla pocit, že se neustále jen mračí. Právě teď věnovala dívce, která si hrála na její kamarádku, znechucený výraz a zaklapla knihu. V duchu zasténala pro všechny ty nezodpovězené otázky, které ohledně historického románu měla, a kamarádce věnovala poslední útrpný výraz.

„Tak už běž, nebo přijdeš pozdě,“ pobídla ji Ruby polohlasně. Hned nato si knihovnice odkašlala. Druhé varování. Při třetím už je obě vyžene z místnosti ven. Díky věčnému přítmi, které chránilo knihy, působilo místo soukromě, opak byl ale pravdou. V prostorném sále ztichlé knihovny se jejich hlasy náležitě rozléhaly a každý rozhovor tak mohl být – a také byl – slyšen.

Sharleen se natáhla, aby zhasla stolní lampičku se zeleným stínítkem, kterou si doteď osvětlovala stránky textu. Potom si knihu spolu se sešity přimkla k hrudi a svižným krokem se vydala chodbou, přes arkádu a z ní ven do zahrady. Mohla si vybrat cestu spletitou budovou internátní školy, nebo ji obejít vnějškem, jak nyní také činila, čímž se do podzemních ateliérů dostane z opačné strany. Procházka po dokonalém anglickém trávníku jí jen prospěje. Slunka si jinak dnes už nejspíš moc neužije. A na rozdíl od jiných dívek jí to zlatavé vlasy pana Cage rozhodně nevynahradí.

* * *

Na moment zvažovala, zda nemá vystoupat všech třicet dva schodů zpátky. Mohla by se z čistého aktu rebelství posadit na trávu přímo před okny chodby vedoucí ke sklepení. Poslušná studentka, kterou byla, se k tomu ale nenechala

přemluvit, a tak jednoduše zvedla ruku a rázně zaklepala na mohutné dřevěné dveře. Do těchto míst studenti bez pozvání nesměli. Snažila se k té myšlence upnout.

Je to pro mě čest.

A vše by mohlo být báječné a krásné, jen kdyby ten, kdo jí otevřel, měl šedé vlasy místo očí. Jen stěží zadržovala frustrované zavrčení a touhu obrátit oči v sloup.

„Marino? Jste tu brzy,“ zamrkal mladík zaraženě. Shari-
leen by však přísahala, že za ní právě v tu chvíli zvony kos-
tela někde daleko ve vesnici odbíjejí celou. Tohle musel
být opravdu špatný sen.

„Ne. Jsem si jistá, že jdu na čas,“ upozornila ho odměře-
ným hlasem a výmluvně se podívala na jeho ruce. Hodin-
ky neměl, zato měl dlaň stále položenou na klíce, zatímco
druhou se opíral o zárubeň dveří. Pózoval snad pro výuku
figurativní kresby? Nebo se jen jednoduše předváděl? Ne-
mohla by kolem něj projít, aniž by se ho dotkla. Pokud
si dobře pamatovala, tělesný kontakt s ní se zdál být tím
posledním, o co tento mladý muž stál. A i kdyby to tak
nebylo, rozhodně to bylo to poslední, o co teď stála ona.

To, jak se roztahuje ve futrech, ji upoutalo natolik, že
nevěnovala pozornost tomu, s jakým šokem a překvape-
ním na ni hledí. Vnímala jen široká ramena, která měl ve
výšce jejích očí, a prohlížela si zvlněné vlasy padající mu
do čela a propůjčující mu klukovský šarm. Aby mu po-
hlédla přímo do tváře, musela by se totiž zaklonit. A ona
se jeho pohledu vyhýbala, dokud to šlo. V jeho očích se
toho nyní skrývalo ale mnohem víc – jisté pobavení, zvě-
davost, a možná i vzrušení.

S lehce podrážděným výrazem k němu nakonec přece
jen vzhledla a nadzvedla obočí. Blondák znovu zamrkal
a ustoupil jí z cesty. Přísahala by, že viděla, jak mu zacukal

koutek. Ten jev byl ovšem natolik pomíjivý, že ho o pár minut později zhodnotila jako pouhou fata morgánu. Výplod její nejzvrácenější představivosti. Všichni věděli, že se tenhle anděl neusmívá. Dokonce i ona.

„Profesor Brown dnes nedorazí. I tak máme pracovat na výzkumu. Ale protože už o tom díle vím vše, co je třeba, ani jsem nečekal, že dorazíte, slečno Marino,“ pronesl mladík odměřeně. Opravdu zněl jako povýšený všeznalec, nebo se jí to jen zdálo? Nadutý, přišel jí tak nadutý! Zatnula čelist, zhluboka se nadechla a napočítala do tří. Déle to už nevydržela.

„Máme! My! Posloucháte se vůbec? Já o tom obrazu nic nevím! Ani jsem ho proboha živého neviděla,“ rozhodila rukama. „A už vůbec jsem nemohla tušit, že vy, pane Cagi,“ vyštěkla jeho jméno jako urážku, tak nebezpečně rychle ji dokázal rozčítit, „jste mě neinformoval o tom, že se nemám dostavit. Stejně tak se nenamáhal profesor Brown!“ Vrhla po něm podrážděný výraz. To je tak zabeďněný, že mu to nedošlo?

„Adrian,“ pověděl jí své jméno. Zvučné a krásné. Zarázila se. Už ho určitě musela slyšet, protože jí bylo jaksi povědomé. „Můžete mě oslovovat jménem,“ upozornil ji se zvláštní jemnou trpělivostí.

Sharleen od něj odvrátila zrak. Tu náhlou změnu tónu se rozhodla přehlížet. Místo toho zkřížila ruce na hrudi a zamračila se ještě víc. Kdyby se nedívala jinam, možná by spatřila jistou fascinaci a pobavení v jeho očích.

Ještě nikdy ji nepotkal v tak brzké fázi jejího života. Zdála se tak vzpurná, plná rozporů. A neměla ani nejmenší tušení, jak moc ho z pohledu na ni bolí v hrudi.

„Adrian Quentin Cage čtvrtý,“ upřesnil. Tichý hlásek v hlavě mu napovídal, že jeho celé jméno nezná. Vyčetl

to z jejího postoje. Z toho, jak se jí lehce napjala ramena a na dlouhé dvě vteřiny jí ve tváři přes veškeré rozčarování proplula na povrch zvědavost. Pro lidi zde byl pouze Adrian Cage. Chudý, odrostlý sirotek. Pro ni ale vždycky a celou svou duší chtěl být jen sám sebou. I kdyby nikdy nepoznala celou pravdu.

„Čtvrtý?“ Konečně se na něj podívala a on se musel ovládnout, aby na sobě neprozradil, jak se mu ze střetu s jejími tmavými laními kukadly stáhlo srdce. „Odkdy mají lidi jako vy –“ Zarazila se a svou otázku ohledně dědičného jména nedopověděla.

Ostýchala se mu snad naznačit, že je chudý? Ubohý nužák bez slavné rodiny jako ona? Bez papírka podnikatele? Oči mu zajiskřily pobavením.

„To mi povězte vy, slečno Marino,“ popíchl ji. Jenže vyslovení jejího jména – toho, které tak miloval – ji očividně popudilo. Věděl to dřív, než spatřil tu sluneční erupci v její tváři. Miloval a nenáviděl, jak moc je s ní svázaný.

„Sharleen! Jmenuju se Sharleen!“ zvýšila na něj opět hlas. Ruce jí klesly zpět k bokům a on k nim na moment sjel pohledem. Nejednou slyšel, jak o ní její spolužáci mluví. Prohlašovali, že nechtějí holku, která je těžší než oni sami, ale v posteli by jí prý dali šanci. *Každá бухta je v posteli dobrá, když není z čeho vybírat.* Přál si, aby tomu zmetkovi, který to řekl, mohl zlomit nos. Nejlépe ho rovnou vykastrovat. Protože on by si ji zvolil, vždycky by si vybral právě ji. Náhle ho zasvrběly prsty z touhy se jí dotknout. O čem se to bavili?

„Slečna Sharleen Marina Dawsonová. Není to snad vaše jméno?“ škádlil ji dál, když se vzpamatoval. Bavilo ho to o to víc, že si neuvědomovala, co jí dělá. Kroutila se vzteky, to vyčetl z jejího postoje až příliš snadno. Zároveň

jako by ji ale něco drželo na místě. Spolu s ním. V jedné místnosti.

Zhluboka se nadechl.

Třikrát. Smrt ho navštívila už třikrát. *Stačilo.*

Náhle si připomněl její křehké, i když sladké mládí. Ještě jí nebylo ani osmnáct. Bylo to pískle. Stejně však vnímal tu téměř dusivou touhu jí vše říct. Tu bohy zatracenou historií o vrahovi a jeho záchraně. Vše jen proto, aby procitla. Pro něj. A to co nejdříve.

Jenže číslo čtyři viselo nad jejich hlavami jako Damoklův meč. Pokud bude zbrklý, jen se na něj zřítí a rozseká vše, co mu na světě zbývá. Ne. Tentokrát nepodlehne. Odolá.

Proto to byl on, kdo se rozhodl opustit ateliér profesora Browna jako první a nechat ji tam stát v rozpacích a na-prosto nechápající, co se stalo.

★ 3 ★

Když následujícího dne přesně v sedmnáct hodin klepala Sharleen opět na dveře ateliéru, přehrávala si události předchozího podvečera, kdy po Adrianově odchodu zůstala v té zaplněné místnosti sama.

Od té doby si jeho jméno zopakovala nejméně tisíckrát, protože už ho nehodlala zapomenout. *Adrian Quentin Cage čtvrtý*. Měla snad jeho rodina původ, o kterém tu nikdo nevěděl?

Na oprýskaných stěnách, na stolech či jen opřené o kusy nábytku se tu nacházely nejrůznější obrazy, sochy a další umělecká díla, která byla příliš cenná, než aby je restaurovaly nezkušené ručky studentů.

Sharleen chodila od jednoho plátna k druhému a přemýšlela, které z nich je to, jež je čeká. Usoudila, že to bude jedno z těch rozložených, navíc se příliš bála, než aby otevřela některý z tubusů. Asi hodinu brouzdala sem a tam a zkoumala výtvary, ale také nástroje, roztoky a další činidla. Zkrátka vše, co profesor ve svém hnízdečku měl, dokud nenarazila na obraz, na který by se dokázala dívat celé hodiny.

„Á, slečno Dawsonová, jdete právě včas,“ zvolal Brown ode dveří a jednoduchým gestem ji pozval do místnosti, čímž ji vytrhl ze vzpomínek.

„Dobré odpoledne, profesore,“ pokývla hlavou uctivě na pozdrav, než vešla dovnitř. „Pane Cagi,“ pozdravila jen z dobrého vychování i svého nového pracovního kolegu. Její mysl zaplavily úvahy o tom, jak si akademie vydrží studenty jako levnou pracovní sílu, takže si ani nevšimla, jak se blondatému mladíkovi nadzvedly na okamžik koutky rtů.

„Adrian. Pro vás pouze Adrian, slečno Marino,“ zaznělo jejím směrem s téměř něžným pobavením. Kdyby nebyla z jeho chování stále tak rozčarovaná, byla by možná ochotná uznat, jak příjemný má hlas. Teď k němu jen stočila své tmavé oči.

„Dokud mě budete oslovovat Marino, budu vám říkat, jak chci já,“ zamračila se na něj, ale už se jí to nedařilo tak dobře jako včera. Zlosti se nikdy nedokázala držet dlouho, takže už ji jen předstírala. Byla spíše frustrovaná a nechtěla být považovaná za slabocha, který ihned ustoupí. Celý život s ní jednali jako s porcelánovou panenkou, jež se při větším vypětí rozbije. V žádném případě nedopustí, aby ji tak vnímal i někdo jako on. Co na tom, že jí ve skutečnosti byla? Neodpustila by si, kdyby na to zrovna on přišel. *Bud alespoň trochu odvážná jako Ruby*, přikázala si.

„Nemehlo? Holomku? Budižkničemu? Póvle?“ nadhodil Adrian hned několik možností, ke kterým už už chtěla přisvědčit pokývnutím hlavy a dát si u toho ruce v bok, jenže pak přihodil bez jediného zaváhání v řeči ještě jednu variantu. „Či snad anděli?“ V očích mu zaplály nezbedné jiskry, které před Sharleen tentokrát nedovedl skrýt. Takže přece jen věděl, co se o něm říká...

Prudce k němu vykročila, aby mu něco od plic řekla. Mladou dvojici od sebe dělilo jen pár desítek centimetrů. Dívka byla menší než on, ale i tak mu hleděla s nevraživostí

zpříma do očí. Žel bohu nedostatečně dlouho na to, aby cítila jakékoli zadostiučinění. Profesor byl v reakci na jejich střet překvapivě rychlý.

„Slečno Dawsonová, pamatujte na to, co už jsem vám říkal v hodině! Kde je vaše úroveň?“ zamrmal a nasa-
dil si brýle, načež se podíval na blondáka. Na profesorův vkus u sebe byli až příliš blízko. „Žádné flirtování u mě v ateliéru!“ rozkázal, zatímco se v očích jeho učně sbí-
hala mračna. Reakce Sharleen byla jiná. Tváře jí zrudly snad ještě více než onehdy ve třídě a ona rozpačitě o krok ustoupila.

To snad nemyslí vážně! Donutila se zhluboka nadechnout a raději přešla k obrazu, který byl rozložený na podstavci tak, aby na něm mohli všichni tři pohodlně pracovat. Ani jeden z mladé dvojice už nepromluvil. Zatímco se Sharleen vyhýbala jeho pohledu, jak jen mohla, on od ní své oči odvracel jen tak často, jak bylo nezbytně nutné, aby si toho profesor nevšiml.

Adrian sledoval, jak její tváře postupně zase blednou a získávají svou obvyklou, zdravou barvu. Pozoroval každý pohyb svalů její tváře, záchvěv víček i úsměv. Jemu však žádný nevěnovala, i když ji obvykle vídal celou rozzářenou – to když si povídala s Ruby nebo jedním z těch několika spolužáků, se kterými vycházela. Právě teď tak trochu záviděl i panu Brownovi, že mu patří její vřelost, zatímco jim oběma vysvětloval, jak náročná práce je čeká. Stejně ho poslouchal jen na půl ucha.

Místo toho zrakem brouzдал po jejích prstech, které s neuvěřitelnou lehkostí bloudily po plátně. Měl pocit, že bledá kůže bříšek prstů nad ztmavlou barvou obrazu jen září. Musel zadržet dech, jinak by ho jeho nepravdivé nádechy prozradily. Každá vteřina vedle ní bude jako to

nejsladší mučení. Nekonečné, dlouhé, agonické, a přesto nádherné.

V hlavě si moc dobře vybavoval, jaký je to pocit. Pamatoval si přesně každý moment, kdy se jejich kůže střetla. Dokonale si vybavoval i žár, který to v něm pokaždé vyvolalo. Skoro až žárlil na obraz, k němuž se její jemné dlaně tak přiblížily. Byla to skutečná muka. Mohl si slíbit, že jí nedovolí procitnout, ale nemohl přísahat sám sobě, že se od ní bude držet dál. Ani by to nešlo, když mají spolupracovat.

„Zatím zkuste odstranit svrchní barvu v pravém dolním rohu. Po troškách nanášejte tento roztok a pokuste se strhnout nejtmaší část. Pokud je obraz skutečně z gotické doby, jak doufáme, nebude zde žádný podpis, protože to samotný Bůh je autor a malíř je jen ruka, kterou on vede,“ dával jim instrukce profesor, přičemž si neodpustil trochu poučování z teorie. Opakování byla ostatně matka moudrosti. „Mohl by být ale podstatně mladší. Pokud ano, bude snazší zjistit, čím kopie to je, a na základě toho snad budeme schopní odhadnout složení barev, které autor použil, a tím pádem i správnou metodu pro rekonstrukci obrazu. Prosím, nezničte ho. Vkládám ve vás svou důvěru,“ vydechl profesor unaveně. Sundal si brýle a promnul si místo na nose, kde mu ještě před chvílí seděly obroučky. Až teď si Sharleen všimla, jak vyčerpaně vypadá.

„Proč to zní, jako že tu s námi nebudete?“ zarazila se dívka, která si v hlavě ještě dělala poznámky k instrukcím. Zdálo se, že v ten moment není jediná, kdo zpozorněl.

„Protože nebudu. Mám příliš mnoho povinností,“ odvětil prostě. Mozolnaté ruce si otřel do hadříku, načež si upravil hnědou vestičku a oba své učně si pozorně prohlédl. Studentce věnoval natolik výmluvný pohled, že se její tváře opět vybarvily. Na chlapce se ale rozhodl být přísnější.

„Jestli zjistím, že ses jí jen dotkl, holomku, budeš mít po práci. A můžeš se vzdát i pomýšlení, že ještě kdy vejdeš na zdejší pozemky,“ varoval ho ostře. Adrian jen s vážností neodpovídající jeho věku přikývl. Působil jako muž svého slova. Sharleen, která stála jen asi metr po jeho levici, už se pomalu měnila v rudou sochu.

„Ne bez jejího svolení, pane,“ dodal Adrian dokonale nedbalým tónem. V Sharleen by se v tu chvíli krve nedořezal. Starcovýma očima se něco mihlo, bylo to ale natolik rychlé, že to nikdo nedokázal zachytit.

„To ti nikdy nedám, ty blázne!“ vyštěkla, jen co se trochu vzpamatovala. Z hlasu jí pramenila taková ostrost, že profesor netušil, kde ji bere. Lhal by však, kdyby tvrdil, že ho to neuklidnilo. Jen ho z toho náhlého hluku rozbolela hlava.

„I kdyby ti dala svolení, synku, tak tady se jí nedotkneš. Moje svatyně, moje zákony.“ Kdyby byl o několik desítek let mladší, nejspíš by nad troufalostí svého učně mávl rukou. Teď se jen cítil znaveně. Jako otec dětí, které nikdy neměl. Raději se rozhodl se s nimi dál nedohadovat a se zbytkem své autority v tichosti odešel. Zanechal tak třaskající dvojici v jejich vlastní při.

Sharleen vraždila mladíka očima. Dnes mu sice na krku nevisela kravata, ale kdyby ano, věděla by hned o dalším způsobu, jak by ho s ní zabila. Narvala by mu ji do chřtánu, dokud by se s ní nezadusil. Možná by postačil i jeden z hadrů na ruce, které tu ležely. Jenže tady nebyla proto, aby po něm vrhala jedovaté pohledy, ale aby měla pitomou praxi navíc. A tak se s nespokojeným odfrknutím chopila štětečku a dala se do díla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Za hranicí času.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.